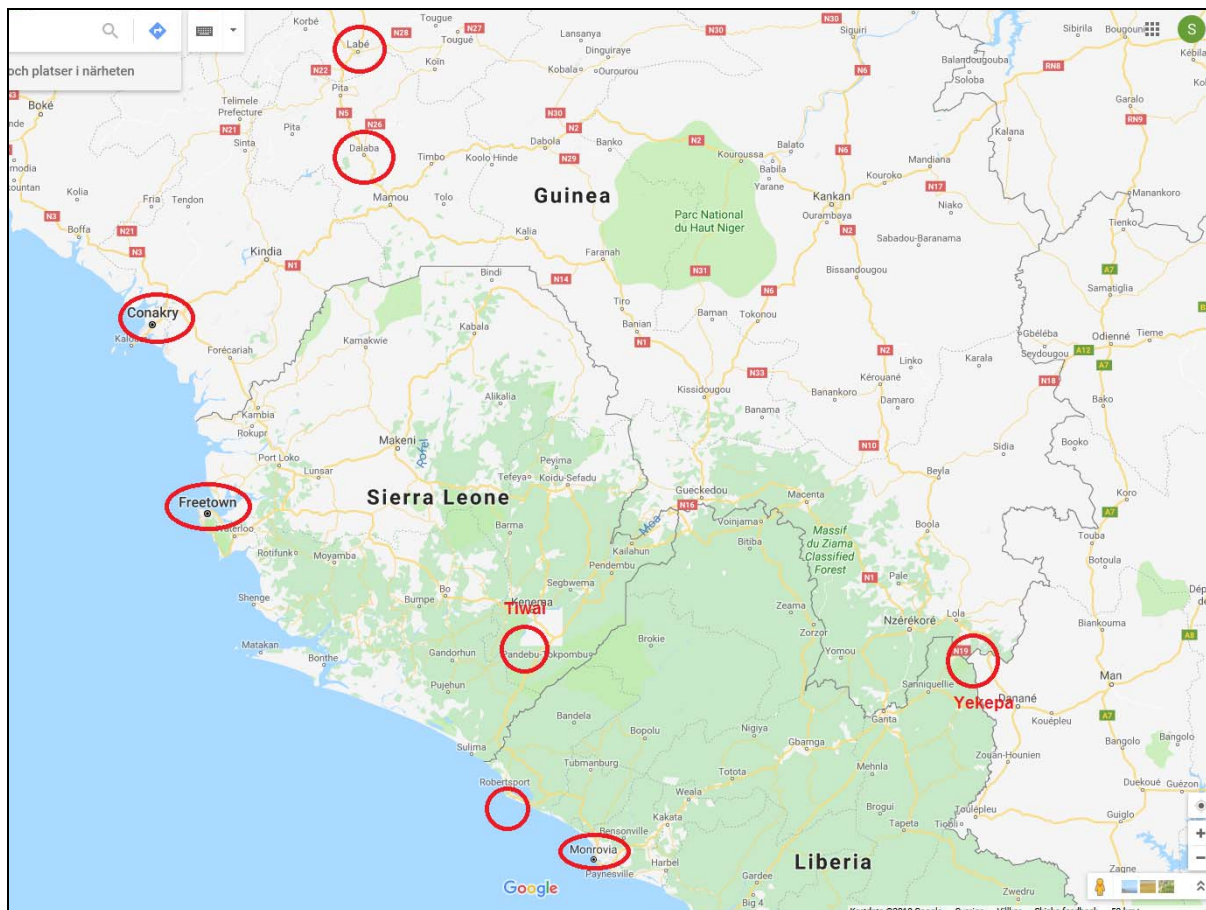

Ebola Trail 2019

Efter den lyckade resan till Guinea-Bissau 2017 blev jag mycket glad när reskamraterna Thomas och Bengt hörde av sig i höstas och frågade om jag ville åka med till några andra länder i Väst-Afrika. Denna gång till ”Ebolaländerna” Liberia, Sierra Leone och Guinea.

Redan från början var jag helt inne på att vi måste besöka den gamla svenska Lamco-gruvan i Liberia. Sverige byggde här upp ett mönstersamhälle på 1960-talet och bröt järnmalm i över 25 år. Genom en slump fick vi kontakt med Ann i Solna som tillbringat hela sin uppväxt här, från 3 till 19 års ålder. Av Ann fick vi många tips och hjälp att arrangera vår resa i Liberia.

Resan skulle alltså börja i Liberia för att fortsätta till Sierra Leone med marktransport. I Sierra Leone skulle Bengt lämna oss efter en vecka och Thomas och jag fortsätta på egen hand till Guinea den tredje och sista veckan.

Ett fåtal flygbolag flyger till dessa länder från Europa. Brussel Airlines visade sig vara lämpligast. Tyvärr flyger de inte alla dagar från Stockholm så vi fick ta KLM till Amsterdam för att sedan ta tåget till Bryssel.

Vi lämnade Sverige i ett trist snöväder den 9 februari och landade i ett mer vårligt Amsterdam. En snabb hamburgare på flygplatsen hann vi med medan vi väntade på avgångstiden för vårt tåg. Resan till Bryssel innebar två byten, men allt gick bra och vi klev av vid ruskiga Bryssel Nord där min gamla Kongokamrat Jessica väntade på oss. Jessica jobbar i EU-högkvarteret och hade koll på det mesta i Bryssel. Vi gick nästan direkt till den trevliga restaurangen Riviera där en av

Bengts ungdomskamrater, Oskar, också anslöt. En trevlig italiensk middag med mycket gamla minnen och resor avhandlades.

Morgonen därpå ösregnade det när vi tog bussen till flygplatsen där vi bordade Brussel Airlines A330. Efter mellanlandning i Freetown var vi äntligen nere i Monrovia kl. 20.30. Där mötte vår bokade guide och chaufför Marcus oss i sin nästan nya Ford 4x4 SUV.

I Monrovia bodde vi på lyxiga Cape Hotel, flera gånger finare (och dyrare) än våra vanliga ställen. Monrovia var hett och fuktigt men vi åkte ju luftkonditionerad bil så en rundtur på stan gick smidigt. Vi besökte det berömda Ducor Hotel som en gång var Afrikas finaste hotell, men nu är helt plundrat efter inbördeskrigen. Läget är i alla fall underbart med utsikt 360 grader över staden och havet. Vi hann också med en tur till Firestones gummiplantage och ett kort besök på en Chimpanzee Sanctuary.

Ducor Hotel

Nästa dag satte vi fart mot Yekepa och vi ankom dit efter 6 timmars körning, sista biten på urusla vägar. När vi svängde in på Alvino hotell gick luften ur ena framhjulet – bra timing. Tack vare Ann i Solna fick vi nu besöksbrickor till gruvpersonalens matsal. Gruvdriften är nämligen igång igen, numera med indiska ägare (ArcelorMittal), men enligt lokalbefolkningen är det inte alls som på svenskarnas tid. Maten var dock god och havregrynsgröt till frukost var inte fel.

Nästa dag blev en heldag i Lamco-samhället och besök på järnberget, Mount Nimba. Som guide hade vi Jim, en äldre man som jobbat för Lamco i många år. Överallt ser man spår av Sverige, inte minst de välbyggda husen.

Dagen därpå satte vi kurs mot Robertsport i västra Liberia. Tyvärr måste vi köra tillbaka till Monrovia med dess trafikstockningar innan vi kunde vända kursen mot nordväst. I Robertsport bodde vi i en bungalow (Nana's Lodge) precis vid Atlantstranden. Ganska dyrt, men bra. Vi började nu förstå att dessa länder inte är några lågprisparadis. Så snart man vill ha något bättre än ett hål i marken så kostar det ordentligt med hårdvaluta. I detta fall 180 USD för vårt trippelrum.

Svenska sjukhuset i Yekepa

Vår chaufför plockade upp oss nästa morgon och körde oss till gränsen mot Sierra Leone. Vi lämnade Marcus vid gränsstationen med en klump i halsen. Marcus hade varit en perfekt guide och chaufför som gett oss trygghet de första dagarna men nu väntade gamarna på att sätta klorna i oss.

Naturligtvis gick det åt skogen direkt. När vi gått över bron till Sierra Leone väntade pass- och hälsomyndigheterna på oss med giriga blickar. Här krävs fortfarande Gula Febern-vaccination och vi hade alla våra gula böcker i beredskap. Bengts och min gula bok inspekterades och godkändes med en rynkning på näsan, men Thomas utsattes för en fräck kupp när de även krävde meningitisvaccination. Stämningen blev snabbt dålig och Thomas tvingades betala 50 USD för en falsk stämpel som inte behövdes. Skam åt sådana tjänstemän!

Vi hade lite tur vid gränsen ändå eftersom vi hittade en taxi som var villig att köra oss hela vägen till Tiwai Island, vårt nästa stopp. Resan gick bra på mycket dåliga vägar och när vi var framme var allt och alla röda av vägdam. Lite oklart läge vid bryggan där en båt skulle ta oss ut till ön, men till slut åkte vi över den korta sträckan. Tiwai är ett naturreservat i Moafloden med apor, fåglar och dvärgflodhästar (*Choeropsis liberiensis*) som vi drömde om att få se.

Det visade sig snabbt att campen var mycket primitiv, inte ens dricksvatten fanns, och vi hade själva inte mycket kvar. Vi blev tvungna att beställa vatten (och öl) som hämtades av mc-bud från en by långt bort till ett ganska högt pris. Mat fanns dock och sent på kvällen kunde vi äta och dricka i pannlampornas sken. Några andra turister fanns redan på campen och en mystisk amerikan dök också upp. Blaine Gibson påstod sig vara expert på att hitta delar från det störtade MH370-flygplanet, något vi tvekade om vi skulle tro på, men det är faktiskt sant.

Moafloeden

Nästa dag tog vi en djungeltur i gryningen och såg massor av apor och fåglar. På eftermiddagen blev det en flodtur i kanot nedför några mindre forsar på den otroligt vackra Moafloeden. Vi såg färska flodhästspår men tyvärr inga levande djur.

Två nätter i tält på Tiwai var helt tillräckligt, resan måste gå vidare. Nu fanns ingen bil, utan vi fick åka mc-taxi 37 km på dåliga vägar innan vi kom fram till en större väg där vi tog taxi till Bo.

”Åker dom bara taxi” tänker någon, ”vilka lyxresenärer”. Sanningen är att taxi är det normala kollektiva transportmedlet i dessa länder. Det finns inga tåg och busslinjerna är få. Taxiförarna kör sina slitna Toyotor fulla med passagerare på katastrofalt dåliga vägar. Stötdämparna är slut sedan länge och haverierna är legio. Priset är rimligt men trängseln är orimlig.

Bo var bara ett stopp på vägen mot Freetown, vi bodde på hotell Doha som hade pool och bra restaurang. Bengt hann med att maratoträna på den nedlagda landningsbanan mitt emot hotellet medan Thomas och jag tog det lugnt vid poolen.

Nästa dag tog vi buss till huvudstaden Freetown. På något sätt hade Bengt ordnat så vi fick en guide med bil där en hel dag utan kostnad. Vi såg många intressanta saker i Freetown, en stad med många överraskningar. Det märkligaste i Freetown tyckte jag var det flytande kraftverket i hamnen. Järnvägs museet, fyren, ”stilt houses” och fladdermössen var också klart sevärda.

Strax utanför Freetown ligger Tacugama, ett ”vårdhem” för föräldralösa och fritagna schimpanser. Vi övernattade där och besökte de stackars schimpanser som drabbats av tjuvskytte eller blivit fria från fångenskap. Efter rehabilitering (ibland många år) släpps de sedan ut i den närbelägna nationalparken.

Vi firade som avslutning i Freetown Bengts 50-årsdag med en trevlig middag på Roy's, intill Atlantens kvällsdyningar. Nästa dag åkte Bengt hem medan Thomas och jag fortsatte mot Guinea.

Powership Dogan Bey

Ny taxiresa mot en ny gräns, denna gång satt vi i taxin från 06.30 till 17.00, tämligen jobbigt eftersom vägen efter gränsen var väldigt dålig. När vi närmade oss huvudstaden Conakry tilltog trafiken också och det tog över en timme att komma fram de sista kilometrarna till vårt hotell, Pension Les Palmiers, återigen vid Atlantens strand.

Conakry gav ett dåligt första intryck, extrem trafik, otroligt smutsigt och i största allmänhet kaotiskt. Brittiska UD hade skrämt upp oss med varningar av alla slag, men som tur var kände vi oss inte alls hotade av något annat än trafiken och soporna.

Det fanns inte mycket att se i Conakry så vi åkte norrut mot Fouta Djallonbergen, till staden Labé. Åtta timmar i taxi, men denna gång köpte vi en extraplats så det inte blev så trångt. Hotell Tata med goda pizzor blev vårt hem i Labé. Dagen därpå gjorde vi en utflykt till vattenfallen i Salaa där vi åt en enkel pique-nique-lunch.

Två timmar söderut ligger staden Dalaba dit vi åkte nästa dag. Nu var taxin (Renault kombi) sprängfull med folk, 12 personer, varav en i bagageutrymmet. 150 kg på taket satte pricken över i:et. I Dalaba bodde vi på Hotel Fouta SIB som en gång varit mycket fint, men nu hade mist lite av sin glans. Vi hade tur och hittade en mycket bra guide på turistbyrån. M. Daïmou kunde t.o.m. en del engelska och visade oss Dalabas sevärdheter. En överraskning var att besöka Miriam Makebas villa, där hon bott i över 25 år från 1968. En mc-tur blev det också till "Pont de Dieu" och "Jardin de Chevalier".

På nätterna drabbades Hotel Fouta av stormvindar som berodde på nedstörtande kallluft från staden. Mycket märkligt fenomen som kallas katabatiska vindar.

Resan började nu gå mot sitt slut, vi återvände (gissa hur) till Conakry och tog det lugnt på Les Palmiers ett par dagar innan vi flög hem via Bryssel. Vi landade nöjda och trötta på Bromma i snöslask och regn, efter ett par mycket lyckade och äventyrliga veckor i Afrika.

Stefan Odestedt (nu 108 länder)

Vid fallen i Salaa

Tre resenärer i Freetown